

Arrest

nr. 205 118 van 11 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI
Place Coronmeuse 14
4040 HERSTAL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 21 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van 22 december 2017 met nr. 197 335 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien het verzoek tot voorzetting van de procedure van 29 december 2017.

Gelet op de beschikking van 25 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 16 december 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met

vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer

naam: [D.]

voornaam: [L.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Moldavië (Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde;

Betrokkene kan niet bewijzen sedert wanneer hij verblijft in het Rijk / op het grondgebied van de Schengenstaten.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV BG.12.L3.008046/2017 van de politie zone van Damme/Knokke

Heist.)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn/haar adres door te geven aan de autoriteiten.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige inreisstempel. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV BG.12.L3.008046/2017 van de politie zone van Damme/Knokke Heist.)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn/haar adres door te geven aan de autoriteiten.

[...]"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het inreisverbod is vervolgens gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer

naam: [D.]

voornaam: [L.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Moldavië (Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16/12/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

[...]

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn/haar adres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV BG.12.L3.008046/2017 van de politie zone van Damme/Knokke Heist.)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Waar verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat is voorzien in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen dienen te worden behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen

in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging wordt gevorderd, zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissingen door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werden genomen in het Nederlands, dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

2.2. De Raad merkt verder ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het haar toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft of behoudt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Ter terechtzitting wordt niet betwist dat verzoeker op 23 december 2017 is gerepatriëerd.

De Raad stelt vast dat, gelet op deze tussengekomen repatriëring, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens intussen volledige uitvoering heeft gekregen. Gevraagd om het actueel belang toe te lichten dat verzoeker nog heeft bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op voormelde vaststelling, stelt verzoeker niet te volharden in zijn belang bij het aanvechten van deze beslissing. Hij stelt zijn beroep enkel te willen handhaven in de mate dat het is gericht tegen het inreisverbod.

Er dient dan ook te worden besloten dat het ingestelde beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is in zoverre het is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, nu verzoeker niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen het inreisverbod

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en van het hoorrecht.

Hij licht het middel toe als volgt:

“1.

Attendu que la partie requérante conteste la pertinence des motifs invoqués dans les actes litigieux et expose que les décisions entreprises violent les dispositions vantées sous le moyen dès lors qu'elles comportent une motivation inadéquate tant en droit qu'en fait.

Qu'en effet, l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après, la loi de 1980) et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur

la motivation formelle des actes administratifs imposent que les décisions administratives soient motivées de façon à faire apparaître la proportionnalité et l'adéquation des décisions emportant de lourdes conséquences juridiques.

Que selon la Cour de cassation, par motivation adéquate de l'acte administratif, il y a lieu d'entendre, toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée (Cass., 5 février 2000, Bull. cass., 2000,P.285).

Que lorsqu'une autorité administrative dispose, comme en l'espèce, d'un pouvoir d'appréciation, elle doit l'exercer et motiver en la forme sa décision de manière telle que l'intéressé soit informé des raisons qui l'ont déterminé à statuer comme elle l'a fait (Cons. État, arrêts n° 66.292 du 16 mai 1997, 69.157 du 24 octobre 1997, 75.628 du 28 août 1998, 80.549 du 1er juin 1999, 81.668 du 6 juillet 1999, 84.810 du 24 janvier 2000, 94.384 du 28 mars 2001, 117.645 du 27 mars 2003...).

Qu'une telle motivation exige l'indication dans l'acte administratif des considérations de droit et de fait qui soient adéquates, pertinentes, précises et juridiquement admissibles et qui servent de fondement à la décision concernée.

Que «le contenu de la motivation doit être correct et ne peut révéler une erreur manifeste d'appréciation ou une appréciation déraisonnable des éléments du dossier. Cet examen implique une analyse des faits mais n'autorise pas le Conseil du contentieux des étrangers à reprocher à l'auteur de l'acte attaqué d'avoir adopté une position différente de celle qu'il aurait lui-même adopté. Tout au plus, pourrait-il sanctionner le raisonnement suivi par l'auteur de l'acte, s'il lui paraît manifestement erroné » (C.E., n°53.199, 10 mai 1995, RDE 1995, n°86, pp 574 et s. ; C.E., n°58.074, 8 février 1996, RDE 1996, n°87, p. 72 ; C.E. 57.531 16 janvier 1996 RDE n°88, pp. 242-243).

Qu'en l'occurrence, la motivation des décisions attaquées révèle que l'Office des Etrangers a adopté une motivation manifestement inadéquate en ce qu'il n'a pas été tenu compte de l'ensemble des considérations de droit et de fait relatives à la situation de la partie requérante.

Qu'en effet, la partie adverse considère qu'un ordre de quitter le territoire doit être délivré au requérant (1) parce qu'il ne peut prouver qu'il réside dans le Royaume/sur le territoire des Etats Schengen, (2) qu'il a été intercepté en flagrant délit de vol, (3) qu'il constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale, (4) qu'il ne s'est pas enregistré auprès des autorités belges pour signaler sa présence, (5) qu'il n'a pas d'adresse de résidence officielle à transmettre aux autorités, (6) qu'il existe un risque de fuite.

Qu'or :

(1) Le motif du séjour illégal ne peut constituer à lui seul une motivation légale.

(2) (3) En ce qui concerne le flagrant délit de vol, il ne figure au dossier que la copie du PV n° BG.12.L3.008046/2017 de la police de Damme/ Knokke Heist transmis par cette police à l'Office des Etrangers. Que les principes de la présomption, d'innocence et du respect des droits de la défense interdisent que du seul rapport d'un contrôle d'un étranger, il puisse être déduit le risque de trouble à l'ordre public justifiant la détention du requérant qui en raison de l'illégalité de sa présence en Belgique et de sa personnalité risquerait de se soustraire à la justice. Qu'il y a lieu de considérer que cette seconde motivation ne repose que sur une présomption illégale.

(4) (5) les arguments selon lesquels le requérant ne se serait pas-enregistré auprès des autorités belges pour signaler sa présence et qu'il ne possède pas d'adresse de résidence officielle en Belgique ne sont pas fondés non plus dans la mesure où le requérant a été hébergé depuis le 10.06.2017 jusqu'au 16.12.2017 chez sa sœur, Madame [O.C.], de nationalité belge, étant en Belgique depuis 13 ans et résidant officiellement à 1140 EVERE, [...]. Il convient de constater que le requérant n'a pas pu renseigner à la police cette adresse car d'une part il n'a jamais été entendu par cette dernière après son arrestation et d'autre part, quand bien même tel avait été le cas, il n'aurait pas pu leur fournir les renseignements demandés étant donné qu'il n'aurait pas compris l'objet des questions posées, ne parlant ni français ni néerlandais mais uniquement moldave.

(6) L'argument selon lequel il existe un risque de fuite est dénué de toute application au cas d'espèce sachant que le requérant n'a pas eu l'occasion de fournir des explications à la police quant à sa situation administrative et judiciaire.

Qu'en outre, l'administration a injustement jugé nécessaire la notification simultanée d'une interdiction d'entrée.

Qu'à cet égard, l'article 1er, 8° de la loi du 15 décembre 1980 dispose que «pour l'application de la présente loi, il faut entendre par interdiction d'entrée : la décision interdisant l'entrée et le séjour sur le territoire des Etats membres pendant une durée déterminée, qui peut accompagner une décision d'éloignement »,

Que l'article 77/11 § 1er de la loi précitée, « la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants : [...] 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée ; [...]».

Qu'en outre le § 2 de la disposition précitée dispose que « Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires ».

Qu'en l'espèce, considérant la situation du requérant, cette mesure d'interdiction d'entrée de 3 ans est injustifiée et disproportionnée.

Qu'il est difficile pour le requérant de comprendre la raison d'être de cette interdiction d'entrée.

Qu'en effet, la partie adverse n'est pas sans savoir qu'une personne sanctionnée par une interdiction d'entrée devra nécessairement en attendre l'expiration, la levée ou la suspension pour pouvoir à nouveau demander le séjour sur le territoire et ce, quelle que soit sa situation familiale, économique ou sociale.

Qu'ainsi, une fois la mesure d'éloignement exécutée, il sera manifestement impossible, pendant 3 ans, pour le requérant d'entreprendre avec succès des démarches en se conformant aux dispositions légales sur le territoire, en vue d'obtenir les autorisations nécessaires à un séjour légal en Belgique.

2.

Attendu que l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales stipule que

[...]

Que l'article 1er de la Convention précitée dispose que les Etats « reconnaissent à toute personne relevant de leur juridiction les droits et libertés définis COL titre 1er de la Convention. ».

Que ce critère de juridiction désigne une notion essentiellement factuelle, soit la possibilité pour les autorités étatiques d'exercer un « certain pouvoir » sur une personne. En somme, la capacité de porter atteinte aux libertés fondamentales d'un individu entraîne ipso facto l'obligation de lui garantir le respect des droits définis par la Convention : « d'un point de vue réaliste, la juridiction' d'un Etat doit s'analyser comme le pouvoir de ce dernier d'empêcher la commission d'un acte attentatoire à la Convention. ».

Qu'en ce sens, la Cour européenne des droits de l'homme a jugé que la simple présence physique d'un individu sur le territoire d'un Etat contractant lui ouvrait le bénéfice de la protection garantie par la CEDH, et ce indépendamment de la qualification juridique du séjour de l'intéressé.

Qu'il s'agit pour les Etats membres et toutes leurs entités étatiques en ce compris donc leurs administrations étatiques de se garder de briser ou d'influencer négativement cette vie privée et familiale.

Qu'un acte de l'autorité publique qui a pour effet de porter atteinte à ce droit doit s'inscrire dans le respect des critères prévus par la Convention.

Qu'in casu, les garanties du droit au respect de la vie privée et de la vie familiale visé à l' article 8 de la CEDH s'appliquent à la situation du requérant et partant, les décisions entreprises représentent un préjudice grave et difficilement réparable.

Qu'en effet, le requérant soutient que l'exécution des décisions entreprises porterait une atteinte disproportionnée à son droit à la vie privée et familiale si tant est qu'il mène une vie familiale réelle et effective avec sœur, Madame [O.C.] depuis le 10 juin 2017 en Belgique.

Que l'article 8 de la CEDH protège non seulement le droit au respect de la vie familiale mais aussi le droit au respect de la vie privée ; il s'agit pour l'administration de se garder de briser ou d'influencer négativement cette vie privée et familiale.

Que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ ou familiale est invoqué, il appartient d'abord au Conseil du Contentieux des Etrangers d'examiner s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, avant d'examiner s'il est porté atteinte par l'acte attaqué.

Qu'en l'occurrence, le requérant mène bel et bien une vie privée et familiale en Belgique depuis le 10 juin 2017 puisqu'il résidait avec sa sœur à 1140 EVERE, [...].

Attendu qu'il convient de prendre en considération le 2ème-paragraphe de l'article 8 de la CEDH qui admet l'ingérence de l'autorité publique pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs buts légitimes qui y sont énoncés et qu' elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

Qu'ainsi, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie privée et/ou familiale.

Que selon la Cour européenne des droits de l'homme « lorsqu'un étranger possède une famille dans un pays donné, le refus de l'admettre dans ce pays ou la décision de l'expulser ou de l'extrader de ce pays est susceptible de compromettre l'unité de sa famille et, par suite porter atteinte au respect de sa famille » (Voir Cour eur.d ;h ;, arrêt Moustaqim c.la Belgique du 18 février 2991, R,T.D.H., p.355, note P. Martens).

Qu'il a également été jugé que : « lorsque l'étranger dispose de liens familiaux, -personnels et sociaux dans son pays d'établissement et qu'il n'est pas établi que l'intéressé dispose de pareils liens dans un autre pays, la partie adverse doit, pour que la motivation de l'arrêté d'expulsion puisse être considérée comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts,

compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir entre le droit au respect de la vie privée et familiale et les objectifs légitimes du paragraphe 2 de l'article 8 précité; que tel doit être spécialement le cas lorsque le-dossier révèle qu'il existe-des éléments pouvant augurer d'une réinsertion de l'intéressé dans la société au sein de son pays d'établissement »(CE., arrêt n°lu5.428 du 9 avril 2002).

Qu'en l'espèce, il y a manifestement une ingérence, dès lors que l'exécution de la décision entreprise impliquerait nécessairement une atteinte à la vie privée et familiale du requérant ce qui serait une mesure disproportionnée portant atteinte au droit à la vie privée et familiale.

Qu'il fait nul doute que sa vie privée et familiale doit être garantie et prise en considération dans toute décision le concernant.

Que force est de constater que le requérant qui se trouve sur le territoire belge depuis le 10 juin 2017, relève des juridictions belges et à ce titre, est en droit d'alléguer qu'un ordre d'expulsion constitue une ingérence dans sa vie privée et familiale.

Que compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH (5/2/2002, Conka/Belgique, §3), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15/12/1980 (C.E 22/12/2010,np 210.029), d'autre part, la partie adverse est manifestement en défaut de s'être, en l'espèce, livrée, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance .

Que force est de relever que s'agissant de l'article 8 qui consacre le droit au respect de la vie privée et familiale, la Cour européenne des droits de l'homme a rappelé dans plusieurs affaires que ce droit, n'est pas absolu, contrairement au droit de ne pas subir des traitements inhumains et dégradants posé par l'article 3 qui ne ménage aucune exception; cependant, les atteintes au droit consacré par l'article 8 sont strictement encadrées puisqu'elles doivent être prévues par une loi, poursuivre un but légitime et être nécessaires dans une société démocratique.

Qu'en cette matière, il y a lieu de tenir compte du juste équilibre à ménager entre les intérêts concurrents de l'individu et de la société dans son ensemble (Avis Auditeur, sur CE, 14 août 1997, n° 67.710, op. cit.).

Que le critère de nécessité de la mesure implique manifestement que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime poursuivi.

Qu'il incombe à la partie défenderesse de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

Qu'en l'espèce, et ce avec bon sens, l'on peut soutenir que les deux premières conditions sont remplies puisque la décision entreprise trouve son fondement dans la loi du 15.12.1980 qui vise à contrôler l'entrée et le séjour des étrangers en Belgique ; en revanche, cette décision semble manifestement disproportionnée au regard de la cellule et de l'unité familiale du requérant qui n'est pas et ne peut être contestée.

Que par ailleurs, le caractère illégal de son séjour n'exonère pas les juridictions belges d'assurer la protection et le respect de son droit à la vie privée et familiale, puisque cela mènerait à l'amointrissement du principe de la protection garantie par la Convention.

Qu'il en va de même lorsqu'il s'agit de l'obligation pour l'Office des étrangers de délivrer un ordre de quitter le territoire en vertu des articles 7, 27 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980.

Que les arguments tirés de l'obligation pour les autorités administratives belges de délivrer un ordre de quitter le territoire, d'une première admission sur le territoire belge ou de la précarité du séjour du requérant ne peuvent suffire à justifier une ingérence dans la vie privée et familiale du requérant ainsi que l'absence de tout contrôle juridictionnel a posteriori.

Que par ailleurs, Votre Conseil l'a considéré dans un arrêt de suspension « la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, de manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain- pouvoir d'appréciation (CCE statuant en assemblée générale n°116003 du 19 décembre 2013). » (CCE, arrêt n°123081 du 25 avril 2014).

Qu'en outre, comme Votre Conseil l'a rappelé dans ce même arrêt de suspension « il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980, relatifs à l'article 7 de cette loi, l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le-retour effectif d'un étranger

entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH » (Doc. Pari., 53,1825/001, p.17). (CCE, arrêt n°123081 du 25 avril 20X4).

Qu'ainsi, force est de constater que la motivation contenue dans la décision ne contient aucun développement de nature à démontrer que la partie défenderesse a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé par les articles 7, 27 et l'article 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la gravité de l'atteinte aux droits protégés par l'article 8 de la CEDH.

Que l'argument selon lequel que le requérant a commis des infractions qui ont nui à l'ordre public ne peut être considéré comme satisfaisant, notamment parce que le requérant est présumé innocent jusqu'à ce qu'intervienne/ le cas échéant, un jugement correctionnel.

Qu'en l'espèce, la condition que la mesure soit nécessaire dans une société démocratique n'est pas remplie, ce qui constitue une violation de l'article 8 de la CEDH.

Qu'en effet, il ne ressort nullement des décisions attaquées que la partie défenderesse a procédé à un examen rigoureux, sérieux et loyal de la situation familiale du requérant

Qu'il n'apparaît pas des motifs des décisions que le ministre ait pris en considération ni dans son principe, ni a fortiori de façon proportionnelle, l'atteinte qu'elle portait à la vie familiale et privée du requérant et on conçoit mal en quoi la sécurité nationale, la sûreté publique, le bien-être économique du pays, la défense de l'ordre et la prévention des infractions pénales, la protection de la santé ou de la morale, ou la protection des droits et libertés d'autrui seraient compromis par la présence en Belgique du requérant qui mène une existence sans jamais troubler l'ordre public du Royaume (Conseil d'Etat, arrêts n° 118.430 du 16 avril 2003, 126.169 du 8 décembre 2003 et n° 133.468 du 2 juillet 2004, Zroudi ; CCE, arrêt n° 25258 du 28 mars 2009, Anderson).

Que cet impératif ne peut être tenu pour suffisamment rencontré par la motivation contenue dans les décisions entreprises.

Que la situation personnelle du requérant arrivé en Belgique en juin 2017 pour rejoindre sa sœur qui y est établie depuis 13 ans fait valablement obstacle à l'exécution d'une mesure d'expulsion qui aurait pour conséquence de le séparer de sa famille, en l'occurrence sa sœur, Madame [O.C.], régulièrement établie en Belgique.

Que l'envoi vers le pays d'origine au regard du faible préjudice pour la partie adverse d'accueillir une personne de plus, logée dans une famille plutôt que dans un centre d'accueil et qui n'est pas à charge des pouvoirs publics constitue une mesure manifestement disproportionnée.

Que partant, la partie adverse viole le principe général de proportionnalité, dès lors qu'il ne démontre pas la nécessité de ladite décision, et ne démontre pas non plus qu'elle aurait mis en balance les intérêts en présence, alors même que le critère de nécessité implique manifestement que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime poursuivi.

Qu'en égard à toutes ces considérations, l'éloignement du requérant vers la Moldavie entraînera assurément une violation disproportionnée et injustifiée de l'article 8 de la convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales.

Qu'en raison de l'ensemble des éléments développés sous le moyen, il y a lieu de constater que la décision attaquée est inadéquatement motivée, disproportionnée, viole l'ensemble des dispositions vantées sous le moyen et partant, doit être annulée.

3.

Attendu que le requérant invoque la violation de son droit à être entendu.

Que selon la Cour de Justice de l'Union européenne « le droit à être entendu avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait parti des droits de la défense consacrés par un principe général de l'Union européenne ».

Que même si le droit d'être entendu n'est pas visé par l'article 62 de la loi de 1980 le requérant peut s'en prévaloir en tant que principe général de droit ainsi que le relève les travaux préparatoires de cette disposition.

Qu'en l'espèce, le requérant n'a pas eu la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption l'acte attaqué, lequel affecte manifestement de manière défavorable ses intérêts.

Alors que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des Etats membres lorsqu'elles prennent des mesure entrant dans le champ d'application du droit de l'Union ». (CCE arrêt n° 193 641 du 13 octobre 2017).

Que Votre Conseil a également rappelé « que dans l'arrêt « M.G. et N.R. » prononcé le 10 septembre 2013 (C.383/13) la Cour de Justice de l'Union européenne a précisé que « J selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent [...] Pour qu'une telle illégalité soit

constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il l'estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifique de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] » (CJUE, 10 septembre 2013, C-383/13, points 38 et 40, » (CCE arrêt n° 193 641 du 13 octobre 2017).

Que selon le Conseil d'Etat, « Eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause. Il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigné du territoire, notamment au regard des éléments visés par l'article 42quater, § 1er, alinéa 3, de la loi précitée du 15 décembre 1980. Seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue. Dès lors, en décidant le contraire et en jugeant en substance que le droit à être entendu requiert seulement que le requérant puisse faire valoir spontanément ses arguments auprès de la partie adverse, l'arrêt attaqué a méconnu la portée de ce droit. » (C.E. n° 233.512 du 19 janvier 2016).

4.

Attendu que l'article 13 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales dispose :

« Toute personne dont les droits et libertés reconnus dans la présente Convention ont été violés, a droit à l'octroi d'un recours effectif devant une instance nationale, alors même que la violation aurait été commise par des personnes agissant dans l'exercice de leurs fonctions officielles ».

Qu'il appert de souligner que la Cour européenne des droits de l'homme a rappelé dans plusieurs affaires, notamment dans l'affaire Conka contre la Belgique, que l'article 13 de la Convention garantit l'existence en droit interne d'un recours permettant de s'y prévaloir des droits et libertés de la Convention tels qu'ils peuvent s'y trouver consacrés. Cette disposition a donc pour conséquence d'exiger un recours interne habilitant à examiner le contenu d'un grief défendable fondé sur la Convention et à offrir le redressement approprié.

Que d'une manière générale, la jurisprudence européenne exige que les recours internes à utiliser existent à un degré suffisant de certitude, en pratique comme en théorie (Vernillo, 20 février 1991, A.198, §27),

Que dans son opinion partiellement concordante et partiellement dissidente, Monsieur VELAERS, juge ad hoc dans l'affaire Cohka contre la Belgique, note : " En tout état de cause cependant, il convient de rappeler que l'effectivité d'un recours ne dépend pas de la certitude d'une issue favorable pour le requérant, il suffit qu'il existe des chances réelles du succès ».

Que partant, la partie adverse viole l'article 13 de la CEDH en ce que, afin de satisfaire aux exigences de l'article 13 de la CEDH, le recours visé à l'article 39/2 de la loi du 15 décembre 1980 précitée doit, pour être effectif, être disponible en droit comme en pratique, en ce sens particulièrement que son exercice ne doit pas être entravé de manière injustifiée par les actes ou omissions des autorités de l'Etat défendeur (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 290 ; Cour EDH 8 juillet 1999, Cakici/Turquie, § 112).

Qu'il a été jugé que « Le droit de demander la suspension de l'exécution d'une décision administrative frappée de recours en attendant que la juridiction saisie statue au fond, fait partie des éléments garantissant l'effectivité de ce recours, dès lors que l'exécution de la décision attaquée, telle qu'une mesure d'éloignement du territoire (...) risque de produire des effets irréversibles et d'empêcher, en pratique, l'intéressé de plaider utilement sa cause ». (Tribunal civil de Bruxelles (référé), 8 octobre 1993, JMLB, 1994, pp278-282).

Qu'en d'autres termes, l'exécution de l'ordre de quitter le territoire violerait le droit de la défense ainsi que le principe d'effectivité expressément consacré par la convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales, spécialement à l'article 13 et par l'article 2,3° du Pacte fondamental relatifs aux droits civils et politiques.

Que selon la jurisprudence, « L'exécution précipitée de l'ordre d'expulsion, en dépit de l'exercice connu d'une voie de recours, sans même en attendre les suites, paraît constituer une voie de fait » (cf. Tribunal correctionnel de Namur (ch. Du conseil), 26 mai 1993, JLMB, 1994, p275).

Qu'en l'occurrence, il s'indique de rappeler que les actes attaqués (Annexes 13Septies et 13Sexies), notifiés au requérant le 24.11.2017 sont susceptibles de recours en annulation et en suspension auprès de Votre Conseil.

Que l'exécution de ces actes attaqués violerait manifestement l'article 39/2, §2de la loi du 15 décembre 1980, en vertu duquel « cette décision est susceptible d'un recours en annulation auprès du Conseil du Contentieux des Etrangers. Ce recours doit être introduit par requête dans les trente jours suivant la

notification de la présente décision », alors que la décision litigieuse enjoint au requérant de quitter le territoire sans délai tout en la maintenant en détention en vue de sa reconduite à la frontière.

Que l'on peut raisonnablement en déduire que la présence du requérant sur le territoire est nécessaire pour assurer l'effectivité du susdit recours que la loi a prévu et qu'il a décidé d'introduire auprès d'une instance nationale pour faire valoir ses droits.

Que par conséquent, la partie adverse ne peut procéder à l'éloignement du requérant sans violer l'article 13 de la CEDH si tant est que dans un tel cas le recours prévu par la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers serait, quod non en l'espèce, manifestement illusoire, inadéquat voire inutile.

Qu'une telle mesure d'expulsion entrave inéluctablement de manière injustifiée l'exercice et l'effectivité du droit de la défense du requérant dans le cadre des recours contre la partie adverse pendants et à venir. »

3.2.1. Er wordt herhaald dat huidig middel enkel wordt onderzocht voor zover het betrekking heeft op het bestreden inreisverbod.

3.2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het bestreden inreisverbod geeft duidelijk de determinerende motieven weer op basis waarvan deze beslissing is genomen. In casu wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat hem in de verwijderingsmaatregel waarmee dit inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Verweerder herhaalt de motivering in concreto uit deze verwijderingsmaatregel op basis waarvan werd geoordeeld geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Met name wordt gewezen op de eerdere vaststellingen dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden, dat hij geen gekend of vast verblijfsadres heeft of weigert zijn adres door te geven aan de autoriteiten en dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden waar hij door de politie op heterdaad werd betrapt op winkeldiefstal en gelet op het winstgevend karakter van deze feiten. De duur van het inreisverbod wordt vervolgens op drie jaar bepaald, omdat verzoeker niet twijfelde om op illegale wijze in België te verblijven en tijdens dit verblijf de openbare orde te schaden en omdat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Hiervoor wordt andermaal gewezen op de betrapping op heterdaad op diefstal en op het winstgevend karakter van de feiten. Gelet op deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, oordeelt verweerder dat een inreisverbod voor een duur van drie jaar proportioneel is.

De Raad stelt vast dat verweerder in het bestreden inreisverbod dus afzonderlijk heeft gemotiveerd omtrent enerzijds de grondslag voor het opleggen van het inreisverbod en anderzijds de duur van het inreisverbod. Verweerder heeft geduid waarom hij in de thans voorliggende omstandigheden een inreisverbod voor drie jaar oplegt en hij heeft de duur van het inreisverbod bepaald rekening houdende met de concrete omstandigheden van het individuele geval. Verzoeker kan niet dienstig het tegendeel voorhouden, of voorhouden dat op geen enkele wijze wordt gemotiveerd waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd of dat hiertoe automatisch werd besloten op grond van de enkele vaststelling dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Verweerder heeft middels zijn motivering duidelijk aangegeven dat voor hem het gegeven dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden niet enkel dienstig is waar in een eerdere beslissing reeds werd besloten om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, doch eveneens een rechtvaardiging vormt voor het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar die in zijn situatie mogelijk is. De gegeven motivering reikt verder dan de loutere vaststelling dat verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Het gegeven dat verweerder inzake de duur van het inreisverbod specifiek verwijst naar het gevaar voor de openbare orde dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht te vormen, en bijvoorbeeld niet naar de overige motieven op basis waarvan geen termijn voor

vrijwillig vertrek werd toegestaan, toont ook des te meer aan dat verweerder, wat de duur van het inreisverbod betreft, een afzonderlijke beoordeling heeft gemaakt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden inreisverbod is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker het bestreden inreisverbod inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Verzoeker wordt een inreisverbod opgelegd op basis van artikel 74/11, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Dit gegeven wordt op zich niet betwist.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod verder te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Een specifieke motivering hieromtrent is dan ook vereist (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Zowel de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan als de beslissing om de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen, zijn gemotiveerd door het gegeven dat verzoeker door zijn gedrag een gevaar is voor de openbare orde. Deze vaststelling kan op zichzelf genomen deze beslissingen ook dragen, ook los van de overige redengevingen in dit verband en voor zover wat de duur van het inreisverbod betreft niet blijkt dat overige relevante elementen ten onrechte buiten beschouwing zijn gebleven.

Verzoeker betwist het motief dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Hij stelt dat het vermoeden van onschuld en de rechten van verdediging eraan in de weg staan dat enkel op basis van een administratief verslag vreemdelingencontrole een dergelijk gevaar wordt afgeleid.

De Raad wijst erop dat voor de beoordeling of de betrokken vreemdeling door zijn gedrag een bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, een (definitieve) veroordeling niet noodzakelijk is. In zoverre verzoeker zich beroept op het vermoeden van onschuld, wordt gewezen op vaststaande rechtspraak van de Raad van State dat het vermoeden van onschuld niet belet dat het

bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Het “*vermoeden van onschuld*” is een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het EVRM en heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. Er blijkt niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op dit beginsel wat het thans bestreden inreisverbod betreft, dat geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling is.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het proces-verbaal met nr. [...] van de politiezone Damme/Knokke-Heist. Dit stuk bevindt zich in het administratief dossier onder de vorm van een administratief verslag vreemdelingencontrole met vermelding van het PV-nummer en het voorwerp en de omstandigheden van aantreffen en de inhoud van dit stuk worden weergegeven in de bestreden beslissing, namelijk dat verzoeker op heterdaad werd betrapt wegens winkeldiefstal. Het motief dat verzoeker door de politie op heterdaad werd betrapt op winkeldiefstal vindt aldus voldoende feitelijke grondslag in de stukken van het administratief dossier.

Aangezien verweerder geen partij is in de (straf)zaak op grond van winkeldiefstal, is het integrale proces-verbaal logischerwijze niet opgenomen in het administratief dossier. Het verslag vreemdelingencontrole bevat wel het nummer van proces-verbaal op basis waarvan verzoeker desgevallend het proces-verbaal kan opvragen bij de bevoegde diensten. Het feit dat het proces-verbaal an sich niet is opgenomen in het administratief dossier heeft geen invloed op de wettigheid van het bestreden inreisverbod.

Verzoeker toont niet met concrete argumenten aan dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk handelde door in zijn situatie een gevaar voor de openbare orde vast te stellen, gelet op de betrapping op heterdaad op winkeldiefstal en het winstgevend karakter van dergelijke feiten.

Verzoeker beroept zich in dit verband nog op zijn rechten van verdediging, maar geeft niet aan dat hij hieromtrent dan nog verdere gegevens had kunnen aanbrengen aan de politie of het bestuur die een ander licht op de feiten konden werpen. Ook thans blijft hij op dit punt in gebreke.

Verzoeker toont ook niet aan dat het onwettig of kennelijk onredelijk zou zijn waar verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en tijdens dit verblijf de openbare orde schaadde en dat hij door zijn gedrag moet worden geacht de openbare orde te kunnen schaden, en dit gegeven, dat mede ook ten grondslag lag aan de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, ook relevant acht in het kader van het bepalen van de duur van het inreisverbod en met name om de maximumtermijn van drie jaar te rechtvaardigen die mogelijk is in de thans voorliggende situatie. Er blijkt niet dat het op algemene wijze kan worden uitgesloten dat elementen die zijn weerhouden bij het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek niet mede een relevante omstandigheid kunnen zijn voor het bepalen van de duur van het inreisverbod. Een vaststelling dat de betrokkene door zijn gedrag moet worden geacht de openbare orde te kunnen schaden kan een verzwarende omstandigheid uitmaken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Nu verzoeker zelf in gebreke blijft enige concrete kritiek in dit verband naar voor te brengen, kan het onrechtmatig karakter van deze motivering van de bestreden beslissing niet worden vastgesteld.

Verzoeker betoogt weliswaar dat hij het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar niet gerechtvaardigd en disproportioneel vindt, maar brengt in dit verband geen concrete argumenten naar voor. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat het bestuur bij het opleggen van het bestreden inreisverbod een individuele omstandigheid die zijn situatie kenmerkt ten onrechte niet in rekening heeft gebracht. In zoverre hij in dit verband wijst op de aanwezigheid van zijn zus in België bij wie hij zou hebben ingewoond, wordt vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot een blote bewering dat hij een zus in België heeft. Er ligt geen officieel bewijs voor van een verwantschapsband. Hij heeft ook niet dezelfde achternaam als de persoon van wie hij stelt dat deze zijn zus zou zijn. Er wordt ook geen enkel stuk gevoegd met betrekking tot deze laatste persoon. Er worden enkel een naam en adres vermeld, en gesteld dat deze persoon verzoekers zus is en zij de Belgische nationaliteit heeft. Deze loutere beweringen die op geen enkele wijze met stukken worden onderbouwd, laten de Raad niet toe effectief vast te stellen dat verzoeker een Belgische zus heeft, laat staan dat er dan sprake is/was van effectieve

banden of een effectieve samenwoning. Verzoeker overtuigt geenszins dat er sprake is van een privé-, gezins- of familieleven dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM of van enig relevant en nuttig gegeven dat een invloed vermocht te hebben op het opleggen van een inreisverbod of het bepalen van de duur ervan. In het licht van hetgeen voorafgaat, dient aldus te worden besloten dat verzoeker niet aantoont dat het bestuur ten onrechte enig gegeven niet in zijn beoordeling of motivering heeft betrokken of ten onrechte geen verder onderzoek heeft verricht. Verzoeker overtuigt niet dat er in zijn situatie een noodzaak bestond tot een verdere belangenafweging of proportionaliteitstoetsing in het licht van artikel 8 van het EVRM, of enige motivering in dit verband, of het evenredigheidsbeginsel zou zijn miskend omwille van enig beschermenswaardig privé-, gezins- of familieleven.

Gelet op voorgaande bespreking van het middel blijkt niet dat verweerder bij het opleggen van het thans bestreden inreisverbod en het bepalen van de duur ervan, geen voldoende motivering heeft voorzien of hierbij enig concreet gegeven of enige relevante en specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening heeft gebracht die hem er had kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur of zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod. Evenmin toont verzoeker aan dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, dat de motieven in strijd zijn met de stukken van het administratief dossier of dat de beoordeling kennelijk onredelijk is of in strijd met de wet. Hij maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat verweerder het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

De uiteenzetting van het middel laat niet toe een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht vast te stellen.

3.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

Dit privé- en/of familie- of gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- of gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privé- en/of familie- of gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker betoogt dat hij in België een privé- en/of gezins- of familieleven heeft met zijn Belgische zus.

In dit verband herhaalt de Raad dat verzoeker zich beperkt tot een blote bewering dat hij een Belgische zus heeft. Er ligt geen enkel officieel bewijs voor van een verwantschapsband. Zoals verweerder correct opmerkt, heeft hij ook niet dezelfde achternaam als de persoon van wie hij stelt dat deze zijn zus zou zijn. Er wordt ook geen enkel stuk gevoegd met betrekking tot deze laatste persoon. Er worden enkel een naam en adres vermeld, en gesteld dat deze persoon verzoekers zus is en zij de Belgische nationaliteit heeft. Deze loutere beweringen die op geen enkele wijze met stukken worden onderbouwd, laten de Raad niet toe effectief te kunnen vaststellen dat verzoeker een Belgische zus heeft.

Daarnaast wijst de Raad er op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden, zoals de banden tussen

meerderjarige broers en/of zussen, kunnen slechts worden gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Zelfs voor zover alsnog moet worden aangenomen dat verzoeker een zus heeft in België, hetgeen niet blijkt, kan de Raad ook slechts vaststellen dat geen (begin van) bewijs van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie voorligt. Verzoeker geeft ook aan dat deze beweerde zus reeds 13 jaar in België verblijft, daar waar hij stelt pas op 10 juni 2017 in België te zijn toegekomen. Hij maakt ook op geen enkele wijze aannemelijk effectief tijdens het verblijf in België bij deze persoon te hebben verbleven. Integendeel verklaarde hij aan de politiediensten te verblijven bij vrienden in Brussel. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij in België een gezins- of familieleven heeft dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM.

De Raad oordeelt vervolgens dat van een vreemdeling die steeds precair dan wel illegaal in België heeft verbleven en die zich wenst te beroepen op een tijdens dit verblijf opgebouwd privéleven, mag worden verwacht dat deze met concrete elementen een beschermenswaardig privéleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De Raad herhaalt dat verzoeker zich beperkt tot het vermelden van een naam en adres en een verklaring dat deze persoon dan zijn zus is met de Belgische nationaliteit en hij bij haar inwoont. Er liggen geen officiële stukken ter staving van de verwantschapsband voor. Evenmin liggen overige stukken voor van deze persoon of enig begin van bewijs waaruit een hechte band kan blijken tussen deze persoon en verzoeker. Verzoeker beperkt zich tot een loutere bewering in te wonen bij deze persoon, terwijl hij nochtans aan de politie verklaarde te verblijven bij vrienden in Brussel. De Raad oordeelt dat verzoeker in gebreke blijft aan te tonen dat hij concrete en duurzame banden en contacten in België heeft ontwikkeld. Hij maakt niet aannemelijk dat hij, gedurende de enkele maanden dat hij in België stelt te verblijven, een persoonlijk en sociaal netwerk ten opzichte van zijn omgeving heeft in België, dat als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen.

Nu een beschermenswaardig privé- en/of gezins- of familieleven niet aannemelijk wordt gemaakt, kan ook niet worden vastgesteld dat een verdere belangenafweging door het bestuur zich opdrong of in casu dient te worden doorgevoerd, of dat de bestreden beslissing hieromtrent een motivering diende te bevatten.

Ten overvloede wordt ook nog opmerkt dat, voor zover alsnog een privéleven in België zou moeten worden aangenomen – hetgeen in casu evenwel niet blijkt –, er geen concrete hinderpalen voorliggen die verhinderen dat verzoeker opnieuw een privéleven opbouwt in zijn herkomstland. Hij kan ook vanuit zijn herkomstland via de moderne communicatiemiddelen contacten blijven houden met de personen die hij kent in België en deze kunnen hem periodiek komen bezoeken. De Raad wijst er ook nog op dat verzoeker wist, of diende te weten, dat zijn verblijfssituatie in België vanaf het begin precair was en hij aldus geen verwachting kon koesteren hier een privéleven te kunnen opbouwen.

In deze omstandigheden kan een schending van artikel 8 van het EVRM, of een schending van het hierin vervatte proportionaliteitsbeginsel, niet worden vastgesteld.

3.2.5. In zoverre verzoeker de schending van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet aanvoert, wordt erop gewezen dat deze bepalingen betrekking hebben op verwijderingsmaatregelen en niet op inreisverboden. Een inreisverbod is niet als een verwijderingsbeslissing te beschouwen. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker zich, ter nietigverklaring van het bestreden inreisverbod, dienstig op deze bepalingen in de Vreemdelingenwet kan beroepen.

3.2.6. Het hoorrecht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6

september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu beperkt verzoeker zich tot een theoretische uiteenzetting en laat hij na aan te geven welke specifieke omstandigheden hij in het kader van het hoorrecht nog had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. In zoverre hij de bedoeling heeft op dit punt te verwijzen naar de thans door hem ingeroepen familieband, wordt – onder verwijzing naar voorgaande bespreking – benadrukt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij concrete elementen kon/kan aanbrengen van een hechte (familie)band die binnen het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM kan vallen. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij op dit punt het bestuur effectief nog een concreet en nuttig element had kunnen aanreiken. Een schending van het hoorrecht kan dan ook niet worden weerhouden.

3.2.7. Wat ten slotte de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds vastgesteld dat hij geen beschermenswaardig privé- en/of gezins- of familieleven in de zin van deze verdragsbepaling of schending van deze bepaling aannemelijk maakt. Een schending van artikel 13 van het EVRM kan dus ook niet worden aanvaard. De Raad benadrukt ook nog dat verzoeker in het kader van de eerdere procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid over een rechtsmiddel heeft kunnen beschikken dat van rechtswege opschortend werkte en zowel in het kader van deze vordering als in huidig beroep zijn grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM voor onderzoek heeft kunnen voorleggen aan de Raad. De Raad ziet ook niet in waarom huidig beroep zoals gericht tegen het bestreden inreisverbod slechts effectief kan zijn voor zover hij nog op het Belgische grondgebied verblijft. Er blijkt niet dat verzoeker op enige rechtsgrond kan steunen om te stellen dat hij de behandeling van dit beroep op het Belgische grondgebied mag afwachten.

3.2.8. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS